ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΥΡΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ – ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Το πρόβλημα της αιθαλομίχλης:

Δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι τα Γιάννενα υποφέρουν από σοβαρό πρόβλημα αιθαλομίχλης, με την ορατότητα στους δρόμους της πόλης -τους χειμερινούς μήνες- να περιορίζεται μόλις σε λίγα μέτρα -σε κάθε γωνία η πόλη μυρίζει κάρβουνο. Πρόβλημα με το οποίο η πόλη και οι κάτοικοί της έρχονται αντιμέτωποι εδώ και μια δεκαετία, καθώς ήδη από το 2013 οι συγκεντρώσεις αιωρούμενων σωματιδίων στον αέρα χτυπάνε κόκκινο.
Βέβαια, το ζήτημα της ρύπανσης του αέρα στα Γιάννενα, αποτελεί άμεση απόρροια της ακρίβειας, η οποία συμπίπτει χρονικά με την είσοδο της χώρας στα μνημόνια το 2010. Με τον όρο ακρίβεια

περιγράφεται η μείωση των διαθέσιμων χρημάτων, τα οποία προορίζονται για την κάλυψη των βασικών αναγκών μας. Το εικοσάευρω έχει γίνει πλέον «τάληρο» και άμεση συνέπεια αυτού είναι να κόψουμε ή να περιορίσουμε τις δαπάνες στις βασικές ανάγκες μας συμπεριλαμβανομένης και της θέρμανσης, καθώς ρεύμα και πετρέλαιο είναι πλέον πανάκριβα, όπως πανάκριβα είναι πλέον και τα καυσόξυλα που δεν παράγουν ρύπους κατά την καύση τους. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα στα τζάκια και στις σόμπες των σπιτιών να χρησιμοποιείται ως καύσιμη ύλη ο,τιδήποτε (που δεν προορίζεται για καύσιμη ύλη), αφού χρήματα για θέρμανση δεν περισσεύουν.
Είναι ηλίου φαεινότερο πως η φτώχεια δεν έχει καλοπέραση, αντίθετα έχει επιπτώσεις στην υγεία όλων μας ανεξαρτήτου ταξικής καταγωγής, όπως αποδεικνύεται από τις μετρήσεις των αιωρούμενων σωματιδίων στον αέρα της πόλης, για τις οποίες το να ξεπερνούν κάθε όριο συγκέντρωσης αποτελεί πλέον γιορτινό έθιμο (ανήμερα των Χριστουγέννων του 2022, η μέση τιμή των PM10 ήταν 204,68 μg, ενώ η μέγιστη τιμή έφτασε στα 442,38 μg. Βλέπε παρακάτω: τι είναι τα αιωρούμενα σωματίδια).
Μάλιστα, σαν να μην έφτανε ο τοξικός αέρας που όλοι και όλες αναπνέουμε, σαν μην έφταναν η ρύπανση της λίμνης και των υδάτων των σημαντικότερων ποταμών της Ηπείρου, όπως ο Καλαμάς, οι τοπικοί άρχοντες προσφέρουν γη και νερό στην πετρελαϊκή Energean oil and gas προκειμένου να εξορύξει πετρέλαιο και φυσικό αέριο, ούτως ώστε να προστεθούν και οι εξορύξεις στο κάδρο. Οι εξορύξεις, που σχεδιάζονται σε κοντινή απόσταση από την πόλη των Ιωαννίνων, στον Δήμο Ζίτσας, αν τις αφήσουμε να πραγματοποιηθούν, θα βάλουν ταφόπλακα στο φυσικό περιβάλλον και τον υδροφόρο ορίζοντα, ενώ θα ενισχύσουν την ατμοσφαιρική ρύπανση.
Στην αντίπερα όχθη, δεν φαίνεται κανένας ιδιαίτερος προβληματισμός από την μεριά των τοπικών αρχών και του περιφερειάρχη Ηπείρου Αλέκου Καχριμάνη (ο οποίος δεν έχει κάνει καμία δημόσια τοποθέτηση για την αιθαλομίχλη), με τις όποιες ανακοινώσεις να βγαίνουν με το πέρας των Χριστουγέννων ώστε -όπως θα ισχυριζόταν κάποιος πονηρός- να μην υπάρξει καμία αναταραχή την περίοδο των γιορτών, αντιθέτως να προωθηθεί το ομιχλώδες αυτό τοπίο των Ιωαννίνων ως χριστουγεννιάτικο αξιοθέατο, το οποίο ελκύει τουρίστες και αποφέρει κέρδη, την ίδια ώρα που οι πολίτες αναπνέουν τοξικό αέρα.

Όσον αφορά τα μέτρα για την αντιμετώπιση του προβλήματος, εκεί παίζεται το χαρτί της ατομικής ευθύνης, αφού τα μόνα μέτρα είναι συστάσεις της πολιτείας για περιορισμό ή και απαγόρευση των καύσεων, ρίχνοντας δηλαδή με τον τρόπο αυτό την ευθύνη στους κατοίκους της πόλης, αφού η ανάγκη τους για θέρμανση το χειμώνα είναι η αιτία του προβλήματος. Όπως φαίνεται, όσο η θέρμανση παραμένει θέμα ταξικό, θα αναπνέουμε αέρα τοξικό.

Τι είναι τα αιωρούμενα σωματίδια:

Τα αιωρούμενα σωματίδια αποτελούν έναν από τους βασικότερους ρύπους της εποχής μας. Μπορεί να προέρχονται από πλήθος πηγών, από φυσικές πηγές όπως η αιολική σκόνη, από αγροτικές δραστηριότητες, από τα καυσαέρια των αυτοκινήτων, την βιομηχανία ή από την καύση βιομάζας με σκοπό την θέρμανση. Εμπεριέχουν επικίνδυνα για την υγεία συστατικά και συντείνουν στην μείωση του προσδόκιμου ζωής των ανθρώπων. Μια καθιερωμένη κατηγοριοποίηση των αιωρούμενων σωματιδίων γίνεται βάσει του ακριβούς μεγέθους τους. Βάσει αυτής τα σωματίδια χωρίζονται στις ακόλουθες τρεις κατηγορίες:

1) PM10 ή ΑΣ10: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 10 μm

2)PM2,5 ή ΑΣ2,5: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 2,5 μm

3)PM1: Περιλαμβάνει τα σωματίδια που έχουν διάμετρο από 0 έως 1 μm

Όσον αφορά την εκτίμηση της ποιότητας του ατμοσφαιρικού αέρα, παρακολουθούνται τα σωματίδια με αεροδυναμική διάμετρο 10 και 2,5. Τόσο τα PM10 όσο και τα PM2,5 θεωρούνται πλέον ρύποι επικίνδυνοι για την υγεία, εκ των οποίων τα λεπτά σωματίδια (PM2.5) ενέχουν τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την υγεία. Σύμφωνα με την εθνική και ευρωπαϊκή νομοθεσία για τα PM10 ισχύουν τα εξής: Το όριο της μέσης ετήσιας τιμής της συγκέντρωσης είναι 40μg/m3, ενώ το όριο της μέσης ημερήσιας τιμής της συγκέντρωσης είναι 50μg/m3. Επιπλέον το όριο της μέσης ημερήσιας συγκέντρωσης δεν πρέπει να ξεπερνιέται περισσότερο από 35 φορές το χρόνο. Για τα PM2,5 έχει οριστεί μια μέση οριακή ετήσια τιμή στα 25μg/m3.

Επιδημιολογικές Μελέτες:

Ήδη από την δεκαετία του 1980 στις ΗΠΑ πληθώρα μελετών υποδεικνύουν συσχέτιση μεταξύ των αιωρούμενων σωματιδίων και των προβλημάτων του αναπνευστικού συστήματος. Επιπλέον, φαίνεται ότι οι άνθρωποι που ζούνε σε περισσότερο ρυπασμένες

πόλεις διατρέχουν υψηλό κίνδυνο πρόωρου θανάτου σε αντίθεση με κατοίκους λιγότερο ρυπασμένων περιοχών, συμπέρασμα το οποίο προκύπτει ύστερα από δύο επιδημιολογικές μελέτες που δημοσίευσε ο οργανισμός American Cancer Society και το πανεπιστήμιο Harvard.
Στη Βρετανία το Expert Panel on Air Pollutants σε έναν απολογισμό τον οποίο δημοσιοποίησε κάνει λόγο για 2/10.000 θανάτους Βρετανών ετησίως οι οποίοι οφείλονται στα PM10 σωματίδια. Ανάλογες μελέτες έχουν γίνει και στην Ελλάδα οι οποίες αποδεικνύουν την επιβάρυνση της υγείας του ανθρώπου από τη σωματιδιακή ρύπανση.
Επιδημιολογικές έρευνες που έχουν πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα δείχνουν πώς οι κάτοικοι των σοβαρά επιβαρυμένων από τη ρύπανση περιοχών πεθαίνουν κατά πλειοψηφία από καρκίνους και καρδιαγγειακά προβλήματα. Αυτό έδειξε έρευνα του εργαστηρίου Υγιεινής και Επιδημιολογίας κατά την περίοδο 1982-1994.
Το τμήμα Μηχανολόγων και Αεροναυπηγών του Πανεπιστημίου Πατρών σε μια μελέτη που διεξήγαγε την περίοδο 1990 -1992 έδειξε ότι υπάρχει αύξηση στα περιστατικά των παιδιών με αναπνευστικά προβλήματα που επισκέπτονται το Τζάνειο νοσοκομείο τις ημέρες όπου οι τιμές των ρύπων στον Πειραιά είναι αυξημένες. Η μελέτη συμπεραίνει ότι υπάρχει άμεση επίδραση των ρύπων στα περιστατικά με αναπνευστικά προβλήματα.
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΤΗΝ 17Η ΝΟΕΜΒΡΗ – ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η φετινή 17η Νοεμβρίου στα Γιάννενα, 50 χρόνια από τη μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου, μπορεί να ήταν σχετικά μαζική,

ωστόσο μία εβδομάδα μετά, δεν θα είχαμε κανένα λόγο να την επαναφέρουμε στη μνήμη μας, αν δεν έβαζε το χεράκι της η Ελληνική Αστυνομία.

Την ώρα που σχεδόν όλα τα μπλοκ της πορείας είχαν καταλήξει στην Περιφέρεια, οι επικεφαλής των οργάνων της τάξης αποφάσισαν, με αφορμή μία άνευ σημασίας επίθεση που δέχθηκαν, να ξαμολύσουν ΜΑΤ και ασφαλίτες από το αστυνομικό μέγαρο, οι οποίοι ξεχύθηκαν όλο χαρά προκειμένου να επιτεθούν και να διαλύσουν το υπολειπόμενο σώμα της πορείας. Και λέμε όλο χαρά, διότι οι «ένστολοι προστάτες που απλά κάνουν τη δουλειά τους» βρήκαν μία πρώτης τάξεως ευκαιρία να χτυπήσουν τον κόσμο που υπερασπίζεται τα ιδανικά της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, να πετάξουν χημικά και κρότου λάμψης σε ανυποψίαστο κόσμο, να συλλάβουν και να προσαγάγουν. Τα χημικά που πετάχτηκαν αδιακρίτως βρέθηκαν στη συνέχεια σε κάδο απορριμμάτων, με αποτέλεσμα 3 εργαζόμενες στην καθαριότητα να τα εισπνεύσουν κατά την αποκομιδή των απορριμμάτων και να πάνε στο νοσοκομείο με αναπνευστικά προβλήματα !!!

Δεν είχαμε προφανώς καμία αυταπάτη για το ρόλο της Ελληνικής Αστυνομίας. Στον βαθμό που μας αντιστοιχούσε, προσπαθήσαμε να εξασφαλίσουμε ότι ο κόσμος της πορείας δεν θα τραυματιστεί και δεν θα ποδοπατηθεί από τους αστυνομικούς. Γνωρίζουμε και δεν ξαφνιαζόμαστε με το γεγονός ότι «αυτοί που απλά κάνουν τη δουλειά τους» την κάνουν πολύ καλά, ΑΚΡΙΒΩΣ επειδή χτυπάνε ανυπεράσπιστο κι ανυποψίαστο κόσμο. ΑΚΡΙΒΩΣ επειδή τους αρέσει να βλέπουν τους ανθρώπους να πανικοβάλλονται.

Δεν πέρασε πολύς καιρός από τότε που τους ανήκε όλη η πόλη. Που ο κόσμος ήταν κλεισμένος στα σπίτια του λόγω της πανδημίας κι αυτοί αλώνιζαν και τραμπούκιζαν κάθε άνθρωπο που κυκλοφορούσε στο δρόμο ή τολμούσε να διαμαρτυρηθεί για την ασφυξία που αισθανόταν. Το κράτος τους έδωσε λευκή επιταγή και θα συνεχίσει να το κάνει, γιατί αυτοί αποτελούν την εμπροσθοφυλακή της καταστολής.

Ας το καταλάβουμε, λοιπόν, όλοι και όλες καλά. Η Ελληνική

Αστυνομία δεν δίνει δεκάρα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αδιαφορεί πλήρως για τον κόσμο που ποδοπατείται, αφού στο τέλος της ημέρας, ξέρουμε ότι η πλειοψηφία των οργάνων της τάξης έχει επιλέξει συνειδητά να βρίσκεται απέναντι σε όσους και όσες αντιστέκονται και σηκώνουν κεφάλι. Αυτός είναι ο ρόλος τους. Ο δικός μας, από την άλλη, είναι να βρισκόμαστε πάντοτε επί ποδός, να στεκόμαστε συνειδητά ενάντια στην κουλτούρα της υποταγής και οργανωμένα να διεκδικούμε τη θέση μας στον δρόμο, προκειμένου να νικήσουμε τη βαρβαρότητα του συστήματος που μας περιβάλλει. Τι κατάφεραν τελικά με την επίθεσή τους; Να μας πεισμώσουν περισσότερο.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Από τότε και για πάντα, κάτω η εξουσία – Πορεία 17 Νοέμβρη(Ιωάννινα)

Οι εξεγέρσεις του σήμερα: γραφικότητα ή αναγκαιότητα;

Πενήντα χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έχουμε φτάσει σε μια εποχή που η διεκδίκηση θεωρείται γραφική. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει σαρώσει τις προηγούμενες ιδεολογικές αντιπαλότητες κι έχει δημιουργήσει μια ασφυκτική καθημερινότητα που κάνει τον κόσμο να αποδρά από την πολιτική. Η συμμετοχή στα κοινά φαντάζει μακρινή και η πίστη στη συλλογική αντίσταση σβήνει. Αυτή η ηττοπάθεια και η αίσθηση αδυναμίας οδηγούν σε μια παθητικότητα, ακόμα και απέναντι σε σοκαριστικά γεγονότα, κάτι που, με τη σειρά του, κλείνει το υποκείμενο στην ιδιωτική του σφαίρα, κάνοντάς το να αναζητά λύσεις για τον εαυτό του. Πολλές φορές αυτό πηγάζει από την πλήρη αδιαφορία για το κοινωνικό σύνολο. Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις που το άτομο νιώθει παγιδευμένο και προσπαθεί να ξεφύγει, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα και μην ξέροντας τι άλλο να

κάνει. Κοινός παρονομαστής στις δυο περιπτώσεις είναι η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, ότι ο νεοφιλελευθερισμός έχει νικήσει. Σε όλα αυτά, ο κρατικός μηχανισμός λειτουργεί κατευναστικά, υποσχόμενος επιδόματα, δίνοντας προκλητικές εγγυήσεις για εξορθολογισμό και βελτίωση των υποδομών, οι οποίες έρχονται μόνο μετά από κάποιο τραγικό συμβάν, αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης και της κρατικής αδιαφορίας. Ας πάρουμε για παράδειγμα τα Τέμπη. Οι κινητοποιήσεις εκείνης της περιόδου ήταν από τις πιο δυναμικές των τελευταίων ετών. Δεν έδειξαν, ωστόσο, την εξεγερσιακή διάθεση άλλων εποχών. Αυτή η κατάσταση φανερώνει μια έλλειψη συνολικής θεώρησης και μια αδυναμία να ξεφύγουμε από τα δίπολα. Αντί η απογοήτευση να μας ωθεί στο να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, βρισκόμαστε να ζητάμε από το κράτος να κάνει καλύτερα τη δουλειά του.

Ιστορική συνέχεια

Η νοητή γραμμή που ενώνει τα κινήματα των τελευταίων πενήντα ετών με την εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι η διαρκής συμμετοχή όλων μας σε διαδικασίες και αγώνες. Αυτή η σύνδεση διαρκώς τείνει να χάνεται, διαρκώς παλεύουμε να την κρατήσουμε ζωντανή. Έχει κάποιο νόημα η σύνδεση αυτή; Υπάρχει όντως ή προσπαθούμε να την εφεύρουμε με το ζόρι; Ας μην ξεχνάμε ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτέλεσε ένα παράδειγμα ισχυρής απάντησης μιας μειοψηφίας σε έναν πιο ισχυρό αντίπαλο. Μπορεί ο δικός μας αντίπαλος να μην είναι η Χούντα, αλλά πλέον ζούμε και σε μια ιστορική στιγμή που δε χρειάζεται μια Χούντα για να ζούμε σε καθεστώς ανελευθερίας.

Παρά την επίφαση δημοκρατίας στην οποία ζούμε, πολλά στοιχεία του τότε καθεστώτος παραμένουν ενεργά και σήμερα. Η αστυνομία έχει δολοφονήσει τρεις Ρομά τα τελευταία δυο χρόνια. Οι μετανάστες ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες, στοιβαγμένοι σε καμπς περικυκλωμένα από φράχτες και ελεγχόμενα από κάμερες σε κάθε γωνία. Ο ρατσισμός δίνει και παίρνει σε όλα τα περιβάλλοντα: στην εργασία, στην κατοικία, στο δημόσιο χώρο, στην εκπαίδευση, καθώς οι μετανάστες θεωρούνται «εισβολείς» και

«απολίτιστοι». Η αστυνομία ενισχύεται διαρκώς με νέες προσλήψεις και αναβάθμιση εξοπλισμού. Βρίσκεται παντού και καταστέλλει βίαια. Η ακροδεξιά συσπειρώνεται γύρω από νέα μορφώματα και η ρητορική της ξαναεμφανίζεται στο δημόσιο λόγο. Η ενημέρωση είναι απόλυτα ελεγχόμενη, με τα ΜΜΕ να εξυπηρετούν ξεκάθαρα τα συμφέροντα των χορηγών τους και να βάζουν πλάτη στη δολοφονική πολιτική του κράτους.

Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία – Κάτω το ΝΑΤΟ

Πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτές τις διεκδικήσεις; Το κόστος ζωής έχει γονατίσει τα περισσότερα νοικοκυριά της χώρας. Δουλεύουμε όλη μέρα για να ελπίζουμε στο επίδομα πετρελαίου και το καλάθι του νοικοκυριού προκειμένου να καλύψουμε τις βασικές μας ανάγκες. Για κάθε άπιαστο είδος βγάζουν κι ένα γελοίο pass, επιβραβεύοντάς μας που δε διαμαρτυρόμαστε. Η Παιδεία βαδίζει με γοργά βήματα προς την ιδιωτικοποίηση. Κάποια πτυχία εξισώνονται με απολυτήρια λυκείου, άλλα θεωρούνται άχρηστα αν δεν ακολουθούνται από πανάκριβα μεταπτυχιακά. Σε κάποια σχολεία πέφτουν τα ταβάνια, ενώ κάποιες σχολές πλημμυρίζουν όταν βρέχει. Ξεσπάνε σκάνδαλα παρακολουθήσεων και κατασκοπευτικού υλικού (“Predator”). Η τεχνολογία συνιστά αναγκαιότητα στη ζωή μας, αλλά η χρήση της χωρίς να παραβιαστούν τα προσωπικά μας δεδομένα είναι αδύνατη. Η υπόσταση του ατόμου ως πολίτη δεν υπάρχει: είμαστε αναλώσιμες μηχανές παραγωγής και καταναλωτές. Παράλληλα, η χώρα μας εμπλέκεται άμεσα στους πολεμικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ, παραχωρώντας την 112 πτέρυγα μάχης της Ελευσίνας και ενεργοποιώντας τη βάση της Σούδας, μετατρέποντας έτσι την Ελλάδα σε αφετηρία για τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή, για να δώσουμε απλά το πιο πρόσφατο παράδειγμα.

Ενέργεια: ένα επίκαιρο παράδειγμα

Εδώ και αρκετά χρόνια έχει ξεκινήσει ένας σχεδιασμός μετατροπής της Ελλάδας σε μπαταρία της Ευρώπης. Ερευνητικά έργα σε στεριά και θάλασσα στοχεύουν στην εκμετάλλευση κάθε ενεργειακού πόρου, είτε με παραδοσιακά μέσα, κάνοντας εξορύξεις, είτε μέσω «πράσινων» επιλογών. Σε όλα αυτά τα

πρότζεκτ, η Ελλάδα υπογράφει συμβάσεις ξεπουλήματος, αδιαφορώντας για τις περιβαλλοντικές καταστροφές, τον αφανισμό των ντόπιων πληθυσμών, την αποκατάσταση του φυσικού τοπίου και τις επιθυμίες των κατοίκων. Να σημειώσουμε, βέβαια, ότι αυτοί οι σχεδιασμοί δεν εγγυώνται κανένα όφελος για τη χώρα. Παράδειγμα είναι ο Πρίνος που εδώ και δεκαετίες δεν έχει επιφέρει καμία ελάφρυνση στον πληθυσμό της Καβάλας. Ο Πρίνος, μάλιστα αποτέλεσε μία από τις πιο σκανδαλώδεις παραχωρήσεις-ξεπουλήματα της Χούντας. Η Χούντα εξυπηρέτησε με κάθε τρόπο το μεγάλο Κεφάλαιο, όπως για παράδειγμα τον Ωνάση, με τον οποίο είχε υπογράψει σύμβαση για την εγκατάσταση διυλιστηρίων στα Μέγαρα. Οι Μεγαρείς, τότε, υπερασπιζόμενοι τον τόπο τους ενάντια στη λεηλασία της φύσης, στάθηκαν απέναντι στο καθεστώς, το οποίο, φυσικά, συντάχθηκε με τον μεγάλο εθνικό ευεργέτη. Κάτι μας λέει ότι η εικόνα της λεηλασίας της φύσης, της εξυπηρέτησης των ισχυρών από την πλευρά του καθεστώτος και της κοινωνίας, από την άλλη, να προσπαθεί μόνη της να αντισταθεί στην καταστροφή, δεν έχει αλλάξει και πολύ μέσα στα χρόνια.

Το αντιεξουσιαστικό πρόταγμα

Μέσα στον τελευταίο αιώνα, τα παραδοσιακά αντικαπιταλιστικά αφηγήματα απέτυχαν να δώσουν λύση στα διαιωνιζόμενα προβλήματα της ανθρωπότητας. Σε πολλές περιπτώσεις, κατέληξαν στον κρατικό καπιταλισμό, με τη φτώχεια, τον πόλεμο και τον περιορισμό της ελευθερίας να παραμένουν. Και στη χώρα μας, φυσικά, κάθε «προοδευτική» και «φιλολαϊκή» πολιτική μέσα στα μεταπολιτευτικά χρόνια πρόδωσε τις ελπίδες των ανθρώπων. Στο σήμερα οι «ειδικοί της επανάστασης» παραγκωνίζονται, καθώς οι σύγχρονες εξεγέρσεις υιοθετούν την οριζοντιότητα και την αντιιεραρχία. Οι Κούρδοι της Ροζάβα και οι Ζαπατίστας της Τσιάπας δομούν τις κοινότητές τους με αυτά τα χαρακτηριστικά. Τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία και η εξέγερση του 2019 στη Χιλή δεν περίμεναν κάποιο μανιφέστο για να βγουν στο δρόμο και να διεκδικήσουν μια αξιοπρεπή ζωή. Ο προσανατολισμός αυτών των εξεγέρσεων δόθηκε κατά την εξέλιξή τους, όχι εκ των προτέρων.

Η αντίσταση στον τεμαχισμό κάθε κοινωνικού δεσμού και στον ανθρωπότυπο του μοναχικού ιδιώτη θα έρθει μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Πρώτο βήμα είναι η συνάντηση στο δημόσιο χώρο που σαρώνεται από το Κεφάλαιο. Τα εργαλεία για την οικοδόμηση των κοινωνιών μας, οφείλουμε να τα εφεύρουμε εμείς, μέσα από τις διαδικασίες και τους χώρους μας. Κανένα Κοινωνικό Κράτος δε θα μας σώσει. Η διαρκής επίκλησή του εντείνει την αίσθηση ότι είμαστε αδύναμοι-ες απέναντι σε ένα θεσμό ανίκητο και αδιαμφισβήτητο. Το Πολυτεχνείο μας θυμίζει ότι η εξέγερση δεν περιμένει τις ευνοϊκότερες συνθήκες για να ξεσπάσει. Εκεί που νομίζεις ότι όλα είναι μια προσχεδιασμένη ρουτίνα, ότι όλα έχουν προαποφασιστεί για εσένα χωρίς εσένα, μια μειοψηφία έρχεται να σου θυμίσει ότι η διεκδίκηση δεν είναι γραφική και ότι ο δρόμος προς την ελευθερία είναι συλλογικός.

ΔΕΝ ΑΝΑΘΕΤΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ
ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΕΜΙΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΑΣ ΜΕ ΑΙΜΑ! – Πορεία Τρίτη 14/11 6:00 μ.μ. στην Περιφέρεια Ηπείρου

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΕΜΙΣΑΤΕ
ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΑΣ ΜΕ
ΑΙΜΑ

Μεσάνυχτα Σαββάτου 11 Νοεμβρίου στη Βοιωτία. Ένας 17χρονος Ρομά πέφτει νεκρός ύστερα από καταδίωξη από αστυνομικούς. Για άλλη μια φορά όπλο μπάτσων στρέφεται εναντίον ενός Ρομ, υπό συνθήκες που “ακόμη ερευνώνται”.

Το θύμα μαζί με άλλα παιδιά της ηλικίας του επέβαιναν σε αυτοκίνητο το οποίο έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Ως αιτία της καταδίωξης παρουσιάζεται η μη συμμόρφωση σε σήμα της αστυνομίας για ακινητοποίηση. Οι συνεπιβάτες μιλούν για βίαιη επίθεση στον 17χρονο και για απευθείας πυροβολισμό ο οποίος και του αφαίρεσε τη ζωή. Σύγχυση μας προκαλεί η ασυμφωνία των ανακοινώσεων των αστυνομικών πηγών που τη μία κάνουν λόγο για αδιευκρίνιστες συνθήκες και την άλλη για εκπυρσοκρότηση του όπλου κατά τη διάρκεια «ελέγχου υψηλού κινδύνου» από Ο.Π.Κ.Ε.. Δεν υπάρχει κανένας υψηλότερος κίνδυνος όμως από μία ανεξέλεγκτη αστυνομία, από έμμισθους δολοφόνους που αποφασίζουν ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί, εκτελούν ωθούμενοι από ρατσιστικά κριτήρια και με την αλαζονεία της ατιμωρησίας που τους εξασφαλίζουν η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός. Μέσα από την ασφάλεια και τη θεσμική κάλυψη αυτή βρίσκουν την ευκαιρία να ασκούν εξουσία, να αυθαιρετούν, να τραμπουκίζουν, γιατί όχι να βασανίζουν, και να δολοφονούν αθώους πολίτες κατά το

δοκούν. Την επικινδυνότητα του σώματος αυτού φρόντισε να ενισχύσει η κυβέρνηση τα προηγούμενα χρόνια προσλαμβάνοντας και τοποθετώντας παντού ολοένα και περισσότερους ανεκπαίδευτους μπάτσους και εξοπλίζοντάς τους συνεχώς.

Δυστυχώς δε μας ξαφνιάζουν οι ρατσιστικές τακτικές των μπάτσων. Το τραγικό αυτό περιστατικό ξυπνά μνήμες από την ανθρωποκτονία του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη από σφαίρες αστυνομικών σε καταδίωξη πριν δύο χρόνια στο Πέραμα και του 16χρονου Κώστα Φραγκούλη πέρσι. Μέσα σε τρία χρόνια μετράμε τρεις νεκρούς Ρομ, από καταδιώξεις της αστυνομίας. Οι τρεις αυτές δολοφονίες βγήκαν στην επιφάνεια καθώς αποτελούν ακραίες εκφάνσεις βίας. Μπορούμε να αναλογιστούμε πόσες άλλες περιπτώσεις πιο ήπιας καταστολής και βίας ενάντια σε μειωνοτικές ομάδες συγκαλύπτονται καθημερινά ή ακόμα χειρότερα νομιμοποιούνται στις συνειδήσεις της κοινωνίας λόγω προκαταλήψεων και με τη βοήθεια των Μ.Μ.Ε. που τις συντηρούν.

Αν υπάρχει κάτι που δεν πρέπει να επιτρέψουμε, αυτό είναι η απόπειρα νομιμοποίησης της θανατηφόρας κρατικής βίας στη συλλογική συνείδηση, μόνο και μόνο επειδή το θύμα ανήκε στην κοινότητα των Ρομά. Ας μην ξεχνάμε πως σε τέτοιες περιπτώσεις η εθνοτική ταυτότητα του θύματος, χρησιμοποιείται συχνά ως συνώνυμο του κλέφτη- κακοποιού και εν τέλει της απειλής έτσι ώστε οι ρόλοι να αντιστρέφονται με το θύμα να βρίσκεται στη θέση του θύτη. Αν υπάρχει κάτι ακόμα πιο τραγικό από τη δολοφονία ενός νέου ανθρώπου αυτό είναι το απροκάλυπτο ρατσιστικό μίσος εκ μέρους της ευρύτερης κοινωνίας. Με αφορμή το περιστατικό αυτό αναδύεται μια κατάσταση όπου οι προκαταλήψεις απέναντι στις μειονότητες υπερτερούν του φόβου για την κρατική αυθαιρεσία, αν αυτός υπήρξε ποτέ, ενώ παράλληλα δικαιολογούν την ωμή βία και το θάνατο. Η επιθετικότητα αυτή και το μίσος στρέφονται πάντα κατά των πιο αδύναμων και πιο φτωχών αυτής της κοινωνίας.

Δε νιώθουμε καμία ασφάλεια όταν οι μπάτσοι σκοτώνουν! Καταδικάζουμε την κρατική βία!

ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ- ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ

Πορεία Τρίτη 14/11 6:00 μ.μ. στην Περφέρεια Ηπείρου
Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ένα σινιάλο αλληλεγγύης από τα Γιάννενα για την Κατάληψη του Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης

Στις 24 Ιουλίου, το κράτος σε αγαστή συνεργασία με τον Δήμο Πετρούπολης επιτέθηκε στην κατάληψη-ελεύθερο κοινωνικό χώρο του Βοτανικού Κήπου που λειτουργούσε στην περιοχή εδώ και 14 χρόνια. Μέσα σε αυτά τα 14 χρόνια, ο Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης κατάφερε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για πραγματική κοινωνική συνεύρεση χωρίς διαμεσολαβήσεις, όντας ένας χώρος διαρκώς ανοιχτός και αντιεμπορευματικός, ένας χώρος που βάζει την αλληλεγγύη και την συνύπαρξη των ανθρώπων πάνω από τα κέρδη των λίγων κι εκλεκτών. Πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, θεατρικά εργαστήρια, αυτοοργανωμένα μαθήματα, προβολές ταινιών, συναυλίες και πολλές άλλες δραστηριότητες, πάντοτε χωρίς αντίτιμο, αυτή είναι η σφραγίδα του Βοτανικού Κήπου στην περιοχή.
Το Κράτος εμμονικά καταστέλλει κι εκκενώνει τις καταλήψεις, επιδεικνύοντας την ωμή βία της καταστολής απέναντι σε κάθε τι ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό. Κάθε τι ελεύθερα προσβάσιμο που οικειοποιείται η κοινωνία χωρίς χορηγούς και στρατηγικούς επενδυτές μπαίνει στο στόχαστρο της εξουσίας, γιατί η εξουσία δεν θέλει ελεύθερους ανθρώπους, ούτε δημόσιους χώρους που να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την αμφισβήτησή της. Προτιμάει σε συνθήκες ακραίας φτωχοποίησης, ενώ τα δάση καίγονται, οι υποδομές καταρρέουν και η ζωή παίρνει τον κατήφορο, να επιτεθεί σε κάθε τι που δεν μπορεί να ελέγξει.

Προτιμάει έναν κόσμο παθητικό και παραδομένο στις ορέξεις της, εύκολα χειραγωγήσιμο και πειθήνιο. Οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και οι καταλήψεις από την άλλη, επιζητούν την ενεργή εμπλοκή του κόσμου, δημιουργούν άτομα ενεργητικά, ελεύθερα, αυτεξούσια και με κριτική αντίληψη.
Έτσι, λοιπόν, κι εμείς λέμε κατηγορηματικά ότι στεκόμαστε πάντοτε με την πλευρά των καταπιεσμένων και των ανθρώπων εκείνων που αντιστέκονται στην κρατική βαρβαρότητα. Η εμμονική προσκόλληση της εξουσίας στην καταστολή και τη βία, βρίσκει απέναντι έναν κόσμο με πείσμα για δημιουργία κι ελευθερία. Κάθε πόλη που στερείται τέτοιους χώρους ελευθερίας και αδιαμεσολάβητης δράσης όπως ο Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης, καταλήγει μία πόλη νεκρή, μονοδιάστατη και παραδομένη στα κέρδη των ιδιωτών και τον έλεγχο των μπάτσων.
Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο και σε κάθε κατάληψη που απειλείται με εκκένωση από τους κρατικούς ταγούς. θα μας βρίσκουν πάντοτε απέναντί τους, γιατί τη ζωή στα άδεια κτίρια την δίνει η πολυμορφία του δικού μας κόσμου, όχι το αποστεωμένο συνάφι τους.
Καλούμε σε μικροφωνική συγκέντρωση αλληλεγγύης την Τετάρτη 26 Ιουλίου στις 8μ.μ. έξω από την Αρχιτεκτονική Σχολή (Παπαζόγλειος)

- **ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ**
- **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ**

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
Φωτογραφίες από την

ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΚΧ ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ
Χειρονομία - Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ANTIFA

χθεσινή μικροφωνική παρέμβαση αλληλεγγύης στην κατάληψη ΕΚΧ Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης, που εκκενώθηκε από το κράτος το πρωί της Δευτέρας 24 Ιουλίου.

Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

17 Ιουνίου 2023/ Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση με τη Μάγδα Φύσσα, τον Στάθη Κ. και τη

Χρύσα Λύκου στα πλαίσια του 9ουαντιεξουσιαστικού φεστιβάλ στα Γιάννενα με τίτλο «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

Πρώτο Σκέλος – Καταδίκη Χρυσής Αυγής

Ακόμα και πριν από την δολοφονία του Φύσσα και την μετέπειτα σύλληψη και καταδίκη της ΧΑ, η επικράτηση του αντιφασιστικού κινήματος στον δρόμο στα περισσότερα σημεία της χώρας απέναντι στους φασίστες ήταν κάτι πραγματικό, καθώς είχε καταφέρει να τους αποκλείσει από τον δημόσιο χώρο. Η δολοφονία του Παύλου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και συσπείρωσε πολύ κόσμο από το φάσμα της αριστεράς ως του α.α χώρου. Υπήρχαν τα κατάλληλα αντανακλαστικά και η αντίδραση που απαιτούσε η κατάσταση. Η παράλληλη πίεση του κινήματος πέρα από τον δρόμο, να πιέσει και στην θεσμική καταδίκη της ΧΑ, στηρίζοντας τον δύσκολο δικαστικό αγώνα που ξεκινούσε, αποδείχθηκε σωστή. Όπως φάνηκε και την ημέρα καταδίκης τους, η μεγαλειώδης συγκέντρωση έξω από το εφετείο συσπείρωσε επιπλέον κόσμο, ο οποίος θεωρεί σημαντικές τις δικαστικές αποφάσεις και κατόρθωσε να μπουν στη φυλακή κορυφαία στελέχη της ΧΑ. Η καταδίκη, της απέσπασε κρατικές χρηματοδοτήσεις και γενικά την κρατική αβάντα που είχε ως εκλεγμένο κόμμα. Πράγμα ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς γενικά τέτοιου τύπου φασιστικές οργανώσεις χρησιμοποιούν τους κρατικούς θεσμούς και παροχές προκειμένου να πάρουν δύναμη και να εδραιωθούν. Αυτό αποδεικνύεται και απ’ το γεγονός οτι η ΧΑ όσο παρέμενε μια καθαρά ναζιστική συμμορία χωρίς το προσωπείο πολιτικού κόμματος, ήταν περιθωριοποιημένη από όλους και δρούσε αποκλειστικά νύχτα. Η συμμετοχή τους στις εκλογές και η ένταξή τους στη βουλή ήταν το μεγαλύτερό τους άνοιγμα. Με την καταδίκη της, επίσης, ουσιαστικά εδραιώθηκε και στις συνειδήσεις της κοινωνίας ως μια εγκληματική οργάνωση και ταυτόχρονα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και ιδίως νεολαίας εγκόλπωσε συνθήματα όπως «ο Παύλος ζει τσακίστε τους ναζί, οι ναζί στη φυλακή κλπ κλπ.».

Το κράτος και το λεγόμενο «δημοκρατικό τόξο» αναγκάστηκε να μαζέψει και να στραφεί ενάντια στους φασίστες, ενώ είναι κοινώς αντιληπτό πως μέχρι εκείνη τη στιγμή τους σιγόνταρε έως και τους στήριζε. Οι δημοκρατικές δυνάμεις θεώρησαν την ΧΑ επικίνδυνη όταν ένιωσαν ότι πλέον δεν μπορούν να την ελέγχουν. Ιστορική εμπειρία που έχουμε, άλλωστε και από το Β’ Παγκόσμιο, καθώς οι Σύμμαχοι αντιμετώπισαν τους ναζί όταν επιτέθηκαν στους ίδιους και όχι όταν διαπράττανε εγκλήματα κατά Ρομά,

Εβραίων κλπ. Με παρόμοιο τρόπο κινήθηκαν και τα ΜΜΕ όπου μέχρι εκείνη τη στιγμή, τους είχαν καλεσμένους στις εκπομπές τους, ώστε να ξεδιπλώνουν τον λόγο και την επιχειρηματολογία τους, αλλά ξαφνικά, μετά την δολοφονία Φύσσα θυμήθηκαν να ανασύρουν έναν μεγάλο όγκο αρχειακού υλικού που απεικόνιζε τις ναζιστικές καταβολές και πρακτικές της οργάνωσης, τις τελετές, τα πογκρόμ κλπ. Το ίδιο και οι μπάτσοι, που χρόνια τους συνόδευαν στον δρόμο, οι οποίοι μέσα σ ‘ ένα βράδυ εμφάνισαν ολόκληρους τόμους δικογραφίας, αποδεικνύοντας ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώριζαν πολύ καλά, απλώς κάναν τα στραβά μάτια για τους φίλους τους.
Αναλύοντας την τότε εποχή, της άνθισης της νεοναζιστικής δράσης, είναι σημαντικό να αναφερθούμε στον ανθρωπότυπο του χρυσαυγίτη, που γεννήθηκε στους δρόμους της ελληνικής κοινωνίας και μάλιστα σε πιο λαϊκές και φτωχές γειτονιές. Μια μερίδα καταπιεζόμενων ανθρώπων, που μέσω της ΧΑ δεν εκδήλωναν απλώς την δυσφορία τους για το πολιτικό σύστημα, την κρίση, την λιτότητα κλπ, αλλά εντάσσονταν ενεργά στην οργάνωση. Με τον ρατσιστικό και απλοϊκό λόγο της, η ΧΑ κατάφερε μικροαστοί και εργάτες να ξυρίσουν τα κεφάλια τους, να βάλουν μαύρα και να οργανωθούν στην γειτονιά τους, ώστε να την καθαρίσουν από τους «εχθρούς» τους. Παρότι υπήρχε πειθαρχία και απόλυτη πίστη στον αρχηγό, τα υποκείμενα αυτά απέκτησαν ενεργητικό ρόλο και αυτενέργεια, βγήκαν στις γειτονιές με δράσεις, οργανώθηκαν σε γραφεία. Αυτό αποτελεί την μεγάλη νίκη της ΧΑ, αυτό που της έδωσε κοινωνική συναίνεση και συμμετοχή.
Κοιτώντας, όμως, την περίοδο που συνέβη η άνοδος τη ΧΑ, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι από την μια στιγμή στην άλλη η ελληνική κοινωνία αφομοίωσε την ακροδεξιά ιδεολογία και τον ρατσισμό. Με δικτατορίες, ταγματασφαλίτες, πραξικοπήματα και δολοφονίες το ελληνικό κράτος ανέκαθεν φλέρταρε με την ακροδεξιά. Κάποια χρόνια πριν ξεκινήσει το προσφυγικό, αποδέκτες του ρατσιστικού οχετού ήταν μετανάστες άλλων εθνικοτήτων, όπως πχ Αλβανοί. Χρειάστηκε αρκετός καιρός για να αφομοιωθούν από την ελληνική κοινωνία, ή για την ακρίβεια για να βρεθεί κάποιος καινούργιος εχθρός και μάλιστα ακόμα πιο «ξένος» και «διαφορετικός». Ας μην ξεχνάμε ότι την περίοδο του 2010-2012, όσο η ΧΑ ανέβαινε, η ΝΔ με τον Σαμαρά άρχισε να στελεχώνεται από βαθιά ακροδεξιά πολιτικά πρόσωπα, όπως ο Άδωνις και ο Βορίδης. Ο τότε υπουργός δημοσιάς τάξης Ν. Δένδιας είχε ξεκινήσει έναν επικοινωνιακό και πρακτικό πόλεμο

στους μετανάστες, με εμπρηστικές δηλώσεις εναντίον τους και τις περίφημες επιχειρήσεις σκούπα.
Η ΧΑ όμως, πρωταγωνίστησε και άφησε πίσω της σημαντική κληρονομιά. Κανονικοποίησε πολλά πράγματα στον δημόσιο λόγο (όπως θα δουμε και παρακάτω), άφησε στελέχη της στην φυλακή, με δυνατότητα όμως να συνεχίσουν το έργο τους και την απεύθυνση στις σφαίρες επιρροής της. **Η καταδίκη της ΧΑ, όχι μόνο δεν σκότωσε τον «χρυσαυγιτισμό», αλλα δίνει και μια ιστορική εμπειρία στα νεότερα στελέχη να αποφύγουν λάθη του παρελθόντος και να αναδυθούν ξανά.**

Οφείλουμε να σημειώσουμε ότι στο αντιφασιστικό κίνημα της περιόδου πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε ο αντιεξουσιαστικός χώρος. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο ΕΚΧ Φαβέλα, ένας χώρος ο οποίος άνοιξε στον Πειραιά, πυρήνα των χρυσαυγιτών, σε μια προσπάθεια να μην αφήσει την γειτονιά στα χέρια τους, και ύστερα από επίθεση που δέχθηκε κατάφερε να μαζέψει πορεία 1500 ατόμων στο κέντρο του Πειραιά. Άλλωστε, από τότε μέχρι και σήμερα στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους, το αντιφασιστικό κίνημα είναι πάντα εκεί με εμφατική παρουσία.
Δεύτερο σκέλος – Ρατσισμός
Όπως είπαμε και παραπάνω, **μπορεί το τσάκισμα της ΧΑ στον δρόμο και η καταδίκη της να ήταν μεγάλη νίκη, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν εχουμε ξεμπερδέψει με τους φασίστες.** Η παρακαταθήκη που άφησε η ΧΑ στον δημόσιο λόγο είναι άξια σημασίας. Πριν από 10-15 χρόνια, όταν στελέχη της ΧΑ έβγαιναν στα κανάλια ή στη βουλή και έλεγαν πως όποιος περνάει λαθραία τα σύνορα πρέπει να πνίγεται στην θάλασσα ή να πυροβολείται στον Έβρο, ενδεχομένως ένας μέρος της κοινής γνώμης και

μεγαλοδημοσιογράφοι δήθεν να κοκκίνιζαν και να σοκαρίζονταν. **Στην σημερινή εποχή, αυτές οι ιδέες όχι μόνο είναι αποδεκτές, αλλά είναι η σταθερή και επίσημη στάση του κράτους.** Η συζήτηση για το φαραωνικό φράχτη του Έβρου συζητιέται από όλες τις δημοκρατικές πλευρές και με τις υποτιθέμενες αριστερές συνιστώσες, τύπου Σύριζα, να έχουνε εναρμονιστεί και να καμαρώνουν πλήρως. Η φωτογραφία της ΠτΔ μπροστά από τον φράχτη υποδηλώνει αυτό ακριβώς το πράγμα συμβολικά, την υιοθέτηση δηλαδή της ρατσιστικής βαρβαρότητας, καθαρά και νηφάλια από την κορυφή του δημοκρατικού τόξου. Έτσι, ο φράχτης του Έβρου εξυπηρετεί κυρίως συμβολικά, παρά πρακτικά, αφού όταν κάποιος είναι πρόσφυγας και πίσω του έχει πόλεμο και θάνατο, δεν έχει παρά να πάει μπροστά, είτε έχει 2 μέτρα τοίχο, είτε 10, είτε έχει ένα ολόκληρο πέλαγος. Ο φράχτης δεν πρόκειται να σταματήσει την προσφυγική ροή, ενισχύει όμως το αφήγημα ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε κίνδυνο από ξένη απειλή και σπέρνει ακόμα περισσότερο την ανασφάλεια στην κοινωνία. Ταυτόχρονα, σπρώχνει τους μετανάστες να έρθουν από τα θαλάσσια σύνορα, όπου η απώθησή τους είναι ευκολότερη (pushbacks). Συμβάλλοντας, έτσι, στην Μεσόγειο-νεκροταφείο. Παράλληλα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα τάγματα εφόδου της ΧΑ που εφορμούσαν για να καθαρίσουν τις γειτονιές από τους ξένους, πλέον δεν είναι και τόσο απαραίτητα, καθώς δυνάμεις του ελληνικού κράτους (μπάτσοι, λιμενικοί, στρατός) λειτουργούν με παρόμοιες τακτικές, με επαναπροωθήσεις και επιχειρήσεις σκούπα. Άρα, όσα «παράσιτα» πέρασαν ζωντανοί τα σύνορα, στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μακριά από τις γειτονιές και τις πόλεις μας.

Η επίσημη κρατική πολιτική που εφαρμόζεται και συζητιέται προεκλογικά ρητά και χωρίς κανένα αντίλογο, είναι μια ονείρωξη των φασιστών. Το μεταναστευτικό και η αντιμετώπισή του από πολιτικό σύστημα και media, είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα της ακροδεξιάς στροφής του κυρίαρχου πολιτικού λόγου.

Είδαμε λοιπόν, στην αρχή του προσφυγικού, το (2015), να προβάλλεται η αλληλεγγύη, η διάσωση παιδιών, οι γιαγιάδες με τα προσφυγάκια, η φιλόξενη Ελλάδα και Ευρώπη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, οι φασίστες με τις πράξεις και το λόγο τους κέρδισαν έδαφος με αποτέλεσμα, αν δεν τους δοθεί λόγος πλέον για να τα πουν οι ίδιοι στα κανάλια ή στη βουλή, τα λένε και τα κάνουν οι υπόλοιποι, ενώ η κοινωνική βάση, εκπαιδευμένη από το ρατσιστικό δηλητήριο, χαίρεται και ψηφίζει.

Τρίτο σκέλος – η νέα ακροδεξιά

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. Τα ακροδεξιά μορφώματα εξελίσσονται, χρησιμοποιούν άριστα τα μέσα της εποχής (SM) όπου με απλοϊκό, συνθηματικό και γεμάτο μίσος λόγο απευθύνονται σε εκατομμύρια κόσμο και κυρίως σε νεολαία. Κατορθώνουν να εκπροσωπούν κάτι αντισυστημικό, την ίδια ώρα που είναι βαθιά γρανάζια του συστήματος. Αυτό γίνεται κυρίως επειδή, όντας αποκλεισμένοι από τον δημόσιο χώρο, εκεί που τα νοήματα, ο λόγος και η πράξη ζουν και πεθαίνουν, καταλήγουν να δημιουργούν πλαστές εικόνες στον ψηφιακό κόσμο. Εκμεταλλευόμενοι τα SM απευθύνονται κυρίως συναισθηματικά στον κόσμο ποντάροντας πάνω στον φόβο και την ανασφάλεια που γεννά η πραγματικότητα και καταφέρνουν να αναπαράγονται με κάθε τρόπο, να παίρνουν μεγάλα εκλογικά ποσοστά ακόμα και να κυβερνούν.

Είδαμε ότι στην Ελλάδα δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι σε δημόσιο χώρο και στο δρόμο, όχι μόνο λόγω της απουσίας τη ΧΑ, αλλά και γιατί ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Ωστόσο, μέσα από SM κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο. **Σε διαφορά με τον ανθρωπότυπο της ΧΑ, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, αλλά δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε επόμενες εκρήξεις της κοινωνίας, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.**Παράδειγμα προς ανάλυση είναι το Μακεδονικό που απασχολεί χρόνια τα βαθιά συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας που μέσα από τους τρόπους οργάνωσής τους (εκκλησία, μοναστήρια, σύλλογοι μακεδονομάχων κλπ) αλλά και με παρουσία στα SM και μέσα απο ιντερνετικά καλέσματα έβγαλαν πολύ κόσμο στον δρόμο.

Επομένως, ο αποκλεισμός των φασιστών από τον δημόσιο χώρο, τους οδηγεί σε μεταστροφή του οργανωτικού μοντέλου ή μάλλον σε μια μειωμένη οργανωτική ισχύ μεν, αλλά σε μια ισχυρή ψηφιακή παρουσία που χρειάζεται προσοχή και επαγρύπνηση από μεριάς μας για το πότε θα επιχειρήσει να μεταφερθεί στον δρόμο.

Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα. Πέρα απο την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά από τις αριστερές δυνάμεις. Χωρίς να βγουν στον δημόσιο χώρο, όπως αντίστοιχα κάνουν δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μάλιστα η ΝΔ, για ανταγωνιστικούς λόγους έκοψε τον Κασιδιάρη και άλλους που αναμένονταν να είχαν μεγάλα ποσοστά, χωρίς όμως να κατορθώσει να τους εμποδίσει να αποτυπώσουν την επιρροή τους με άλλες μεθόδους, όπως αυτή που αναφέρθηκε παραπάνω. Ακόμα, κόμματα όπως της Κωνσταντοπούλου, κάνουν την ίδια στροφή, μιλώντας για πατρίδες, σύνορα κλπ με απόλυτη φυσικότητα. Ακόμα και τα κόμματα της αριστεράς δεν βγάζουν απ’ την ατζέντα τους ζητήματα όπως το έθνος, η πατρίδα και τα σύνορα. Χαρακτηριστικές και οι δηλώσεις Τσίπρα στην Δεθ, για αξιοποίηση των μεταναστών στα χωράφια και το κλείσιμο του ματιού στους πρώην ψηφοφόρους της ΧΑ. **Το Εθνικιστικό περιεχόμενο αναδύεται στο μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού συστήματος σε όλη την Ευρώπη.** Σε ένα πλαίσιο αυτοκριτικής, είναι έλλειψη δικιά μας και της αριστεράς να προσεγγίσουμε αυτόν τον κόσμο. Είναι αλήθεια ότι ο ξύλινος λόγος που συντηρούμε αρκετές φορές, αδυνατεί να γεφυρώσει το χάσμα και να αγγίξει τον μέσο άνθρωπο και ταυτόχρονα φαίνεται σαν να υστερούμε σε επιθετικότητα και αμεσότητα κατά κάποιο τρόπο σε σχέση με τους ακροδεξιούς.

Τέταρτο σκέλος – μία μικρή αναφορά στην περιοχή της Ηπείρου

Αναφερόμενοι και στην τοπική διάσταση της ακροδεξιάς στην πόλη μας και στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου, τόσο η ΧΑ όσο και οποιαδήποτε οργανωμένη παρουσία των φασιστών αποτράπηκε τόσο από το αντιφασιστικό κίνημα, όσο και λόγω μιας αντιφασιστικής ιστορικής μνήμης της περιοχής που καταφέρνει να διατηρηθεί. Χωριά σαν τους Λιγκιάδες που κάηκαν ολοσχερώς από τους ναζί, αλλά και εγκλήματα τους σε βάρος της εβραϊκής κοινότητας της πόλης διατηρούν την σημασία τους. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός οτι στα Γιάννενα εξελέγη ο πρώτος εβραίος δήμαρχος στην ιστορία της Ελλάδας. Η ακροδεξιά στην περιοχή εκφράζεται κυρίως μέσα από την Εκκλησία (μητρόπολη Κόνιτσας, Ιωαννίνων

και παραθρησκευτικές ομάδες κλπ) που έχει ανά καιρούς προσπαθήσει να βάλει στον δημόσιο διάλογο σκοταδιστικό και εθνικιστικό περιεχόμενο (εκτρώσεις, συνεπιμέλεια, μακεδονικό), καθώς και από εθνικιστικούς κύκλους, οι οποίοι δρουν στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου προσπαθώντας να σπείρουν εθνικιστικό και αλυτρωτικό δηλητήριο (βλ. Κατσίφας). Σίγουρα αποτελεί νίκη για το δικό μας κίνημα ότι διάφορες εκδηλώσεις που έχουν προσπαθήσει να οργανώσουν αυτοί οι ακροδεξιοί κύκλοι, στην πλειονότητά τους καταλήγουν να ακυρώνονται ύστερα από αντιδράσεις του κόσμου.

Πέμπτο Σκέλος – Προταγματικό

Αρχικά, πρέπει να κατανοήσουμε, προκειμένου να μην απογοητευόμαστε εύκολα, πως το δικό μας έργο και η δικιά μας συσπείρωση είναι εκ φύσεως πιο δύσκολη σε σχέση με των φασιστών. Πρώτον, γιατί εμείς δεν θέλουμε να πούμε, ούτε και λέμε ψέματα στον κόσμο για το ποιοι είμαστε και για τι αγωνιζόμαστε. Αυτοί πλασάρονται ως πατριώτες ή εθνικιστές και αντισυστημικοί, ενώ στην πραγματικότητα είναι νεοναζί και βαθιά χωμένοι στο σύστημα. Δεύτερον, οι λύσεις και τα προτάγματά μας αποφέρουν πολύ δυσκολότερα καρπούς. Η μάχη ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο προκειμένου να βελτιωθούν οι συνθήκες ζωής μας είναι κάτι πολυ πιο απαιτητικό και περίπλοκο από το να στραφείς ενάντια στον μετανάστη διπλανό σου και να τον θεωρήσεις υπεύθυνο για την υποβάθμιση της ζωής σου.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να καταλάβουμε, πως πέρα από τις ενδεχόμενες αντιφασιστικές συγκρούσεις και τα κυνήγια φασιστών, η υπόλοιπη δουλειά που μας αναλογεί, είναι η

λεγόμενη «δουλειά του μυρμηγκιού». Η παραγωγή αντιφασιστικού λόγου και η διακίνησή του, οι εκδηλώσεις και συζητήσεις και η συνεχής παρέμβαση στον δημόσιο χώρο στενεύουν τον κλοιό γύρω τους και άρα κρίνονται απαραίτητα. Έτσι, αφενός απευθυνόμαστε με στόχο την ενημέρωση και την «διαπαιδαγώγηση των παραπληροφορημένων μαζών», αφετέρου προσπαθούμε να ενεργοποιήσουμε ανθρώπους, οι οποίοι ούτως ή άλλως φέρουν μια αντίφα παιδεία. Από οπαδούς διαφόρων ομάδων που έχουν αντίφα ταυτότητα και παρεμβαίνουν με τέτοιο λόγο στο γήπεδο, μέχρι άτομα που ως ακροατές είναι ευαισθητοποιημένοι γύρω απ΄το ζήτημα. Δεν είναι λίγες οι συναυλίες που το κοινό φωνάζει αντιφασιστικά συνθήματα, δεν είναι λίγοι αυτοί που κυκλοφορούν με αντίφα μπλουζάκια, δεν είναι λίγος ο κόσμος που αυθόρμητα έβαλε πλάτη τα προηγούμενα χρόνια ώστε να χάσουν οι φασίστες την κοινωνική τους γείωση.

Η επιτυχία αυτής της προσπάθειας επιφέρει διπλό κέρδος. Από τη μια ενισχύεται ο αντιφασιστικός αγώνας, από την άλλη, βλέποντας την σχέση φασιστών-κράτους, όπου υπάρχει αμφίδρομο αλισβερίσι και με τους φασίστες να αποτελούν το μακρύ χέρι του κράτους και τα αγαπημένα τους παιδιά, η δικιά μας στάση και συσπείρωση ως αντιφασίστες είναι αναγκαίο να αποτελέσει κομμάτι ενός ευρύτερου αντιεξουσιαστικού αγώνα. Με λίγα λόγια, **να δώσουμε ένα βαθύτερο περιεχόμενο στην έννοια αντίφα. Να στραφεί συνολικά ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και να αποτελέσει μια στάση ζωής με αξίες όπως η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και γενικότερη η οργάνωση κόντρα στην υποβάθμιση των ζωών μας.**

Επιπλέον, όπως έχει αποδείξει το πρόσφατο παρελθόν, οι δικαστικές μάχες δεν είναι κάτι ασήμαντο. Η καταδίκη της ΧΑ δεν έλυσε το πρόβλημα, αλλα έβαλε ένα σημαντικό φρένο. Το γεγονός ότι σταμάτησαν οι σφαγές μεταναστών, έστω για κάποια χρόνια, δεν είναι άνευ σημασίας. Είναι και αυτός ένας τρόπος να στενέψουμε τον κλοιό γύρω τους. θεωρούμε ότι η παρουσία μας έξω από τα δικαστήρια, σε κάθε δίκη φασιστών, είναι αναγκαία για να νιώθουν ότι τίποτα δεν περνάει απαρατήρητο και να τους γίνεται αισθητό ότι τα αντιφασιστικά μας αντανακλαστικά λειτουργούν. Ταυτόχρονα πιέζουμε την αστική δικαιοσύνη να τους καταδικάσει, όσο εμείς ανυποχώρητα περιφρουρούμε το δημόσιο χώρο.

Τέλος, κρίνουμε εξίσου σημαντικό με όλα τα παραπάνω, όπου εμφανίζονται οι ίδιοι στον δημόσιο χώρο πως είναι καθήκον δικό

μας και καθενός που ταυτίζεται με την αντιφασιστική κουλτούρα, να παρεμβαίνουμε και να τους τσακίζουμε. Κανένας εφησυχασμός. Στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους θα είμαστε εκεί. Σε όποια γειτονιά εμφανίζονται αφίσες, τρικάκια ή συνθήματα και σύμβολα στους τοίχους, εμείς θα τα εξαφανίζουμε μέχρι να εξαφανίσουμε και τους ίδιους από παντού
Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ (6/12) ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ (pics-vid)

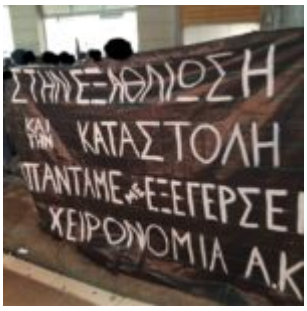
Στα Γιάννενα τις προηγούμενες μέρες είχε καλεστεί πορεία για την 6η Δεκέμβρη από δυο συλλογικότητες την κατάληψη **Αντιβιωση** και την **Χειρονομία Αντιεξουσιαστικη Κινηση**. Υπό το βάρος του γεγονότος την δολοφονικής επίθεσης των μπάτσων στον 16χρονο Κώστα Φραγκούλη στην Θεσσαλονίκη, καλέστηκε ανοιχτή συνέλευση στον **Ε.Κ.Χ Αλιμουρα**, η οποία αποφάσισε την κάθοδο στο δρόμο με κοινό μπλοκ και χαρακτηριστικά. Η πορεία ξεκίνησε από την Ακαδημία στις 18:00.Προπορευθήκαν φοιτητικοί σύλλογοι και αριστερές οργανώσεις και στην συνέχεια ακολούθησε το μπλοκ του συντονιστικού συλλογικοτήτων και ατόμων , το οποίο ήταν και το μαζικότερο, αριθμώντας περίπου 300 άτομα. Στα πλαγια του μπλοκ υπήρχε το πανό της κατάληψης Αντιβίωσης και το πανό της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Συνολικά στην πορεία συμμετείχαν πάνω από 500 άτομα.
Η πορεία κινήθηκε στους δρόμους της κεντρικής αγοράς πέρασε από το Κουρμανιό και ανέβηκε την Λ.Δωδωνης,στο ύψος της 28ης Οκτωβρίου η περιφρούρηση στήθηκε ακριβώς απέναντι από τις διμοιρίες που φρουρούσαν το Α.Τ.Ιωαννίνων .Υπήρχε σχεδιασμένη δράση για κρέμασμα ενος γιγαντοπανό σε παρακείμενο κτήριο από την Χειρονομία Α.Κ. Με το που ολοκληρώθηκε η δράση, έγινε οργανωμένη και μαζική επίθεση με πέτρες και μπογιές εναντίον των μπάτσων οι οποίοι αιφνιδιάστηκαν και απάντησαν απλώς με δυο κρότου λάμψης κάνοντας μικρή κίνηση εναντίον των

επιτιθέμενων. Αφού ολοκληρώθηκε η επίθεση ο κόσμος συντεταγμένα επέστρεψε στο σώμα της πορείας η οποία συνεχίστηκε κανονικά μέχρι την Περιφέρεια με πολύ καλή περιφρούρηση και παλμό. Οι μπάτσοι δεν τόλμησαν να πλησιάσουν το πλήθος. Δεν αναφέρθηκαν προσαγωγές.

ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

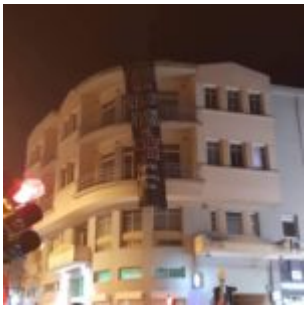
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΕΞΗ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙ ΤΟΣΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Συντονισμός συλλογικοτήτων και ατόμων

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2022/12/318467880_5967213509997559_5081288335428047 91_n.mp4

Συγκέντρωση στο πρωτοδικείο Άρτας για το θάνατο του εργάτη Χρήστου Ζορμπά

Ολοκληρώθηκε σήμερα στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Άρτας η δίκη για την ανθρωποκτονία από αμέλεια του Χρήστου Ζορμπά, εργάτη στη γαλακτοβιομηχανία "Ήπειρος". Μετά από δύο και πλέον χρόνια από την εργατική δολοφονία του Χρήστου, καταδικάσθηκαν σε ένα έτος φυλάκιση έκαστος, ο τεχνικός ασφαλείας, ο διευθυντής του εργοστασίου και ο βιομήχανος Στέφανος Παντελιάδης, αφού τους αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό του πρότερου σύννομου βίου.

Παρά τις ενορχηστρωμένες προσπάθειες συγκάλυψης των πραγματικών αιτίων θανάτου του Χρήστου Ζορμπά, η οικογένειά του με την συνδρομή των συνηγόρων υποστήριξης της κατηγορίας, του Εργατικού Κέντρου Άρτας, που διοργάνωσε το προηγούμενο απόγευμα μεγάλο συλλαλητήριο στο κέντρο της πόλης και αρκετών συνδικαλιστικών φορέων και πολιτικών οργανώσεων κατάφερε να μην θαφτεί το θέμα και να αποδειχτεί πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ο Χρήστος έπεσε νεκρός εν ώρα καθήκοντος λόγω των εγκληματικών ελλείψεων της εργοδοσίας, αφού δεν υπήρχε καν ρελέ διαφυγής ενώ και τα μέσα ατομικής προστασίας ήταν

παντελώς ανύπαρκτα, όπως τα γάντια, που αποδείχθηκε ότι ακόμα και σήμερα χορηγούνται στους εργαζόμενους γάντια νιτριλίου και όχι ειδικά γάντια ηλεκτρολόγου που προστατεύουν από την ηλεκτροπληξία.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε από όλους τους ανθρώπους που έβαλαν πλάτη ώστε να αποδοθεί έστω κι αυτή η ελάχιστη δικαιοσύνη, το ζήτημα πρωτίστως δεν είναι να δικαιωθεί ο Χρήστος Ζορμπάς και η οικογένειά του, αλλά να μην ξαναυπάρξει άλλος εργάτης στη θέση αυτή, να μην ξαναθρηνήσουμε νεκρό από την εγκληματική αμέλεια της εργοδοσίας.

Ακολουθεί το κείμενο καλέσματος στα δικαστήρια της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που βρέθηκε στην Άρτα με πανό, καθώς και φωτογραφικό υλικό :

ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ

Τον Ιούνιο του 2020, σε μια από τις βραδινές βάρδιες της γαλακτοβιομηχανίας Ήπειρος στην Άρτα, το ηλεκτρικό ρεύμα χτυπάει τον 29χρονο εργαζόμενο Χρήστο Ζορμπά, ο οποίος σωριάζεται νεκρός. Από τη στιγμή εκείνη και για τα επόμενα δύο χρόνια, η γαλακτοβιομηχανία μιλάει επίμονα για “ατύχημα”. Όμως όλα δείχνουν πως επρόκειτο για έναν θάνατο που γνώριζαν ότι θα συμβεί, σαν ένα ρολόι που μετράει αντίστροφα, απλά δεν ήξεραν πότε και για ποιον.

Για να τα πάρουμε από την αρχή, ο Χρήστος Ζορμπάς βρέθηκε νεκρός επειδή στο πατάρι στο οποίο δούλευε δεν υπήρχε ρελέ διαφυγής στον ηλεκτρολογικό πίνακα, με αποτέλεσμα να πεθάνει από ηλεκτροπληξία. Δεν υπήρχε ένα ρελέ το οποίο η επιχείρηση, όπως αναδείχθηκε και στη δίκη, είναι υποχρεωμένη να διαθέτει. Ένα ρελέ το οποίο ισχυρίζονταν ότι ήταν πρακτικά αδύνατον να τοποθετηθεί, αλλά με κάποιον μαγικό τρόπο μπόρεσε τελικά να τοποθετηθεί, μετά όμως τον θάνατο του Χρήστου. Στην εσωτερική αλληλογραφία μεταξύ των υψηλά ιστάμενων της εταιρίας, πριν το τραγικό συμβάν, υπάρχει γραπτά καταγεγραμμένη η παραδοχή ότι η

μη ύπαρξη ρελέ είναι επικίνδυνη για τους εργαζόμενους και αμέσως μετά, η προτροπή να μην τοποθετηθούν ρελέ σε όλα τα ηλεκτρικά ερμάρια (σε ένα εκ των οποίων σκοτώθηκε τελικά ο Χρήστος Ζορμπάς) για να εξοικονομήσει η επιχείρηση χρήματα. Ένα αναθεματισμένο ρελέ, κόστους 14-44 ευρώ, για μια επιχείρηση, με ετήσιο τζίρο (σύμφωνα με τις δικές της δηλώσεις) 50 εκατομμύρια. Η πραγματικότητα, τελικά, μιλάει από μόνη της, αλλά έχει σημασία να το διατυπώνουμε καθαρά και με λέξεις: για τα αφεντικά και τις μεγαλοεπιχειρήσεις είμαστε απολύτως αναλώσιμοι, σαν εξαρτήματα που αν χαλάσουν απλά θα αντικατασταθούν, απλοί αριθμοί για να βγαίνει η δουλειά, ή μάλλον το χρήμα τους. Και το κέρδος τους αυτό, έχει μάλιστα τόσο μεγάλη αξία, που δεν προτίθενται να σπαταλήσουν ούτε λίγα ευρώ, των οποίων την απουσία ούτε που θα παρατηρήσουν μέσα στα άφθονα που βγάζουν, ακόμα κι αν αυτό θέτει σε κίνδυνο, εν γνώση τους, τις ζωές μας.

Ο Χρήστος, φοβόταν να πάει στη δουλειά, όπως μαρτυρούν οι συγγενείς του, αλλά όπως είχε γράψει και λίγες μέρες πριν τον θάνατό του σε ένα συνάδελφό του. Φοβόταν γιατί ήξερε ότι η επιχείρηση είναι "των φτηνών λύσεων" όπως έγραφε, ότι θα κληθεί να δουλέψει σε πίνακες χωρίς ρελέ διαφυγής, με γάντια νιτριλίου (κοινά γάντια καθαρισμού) αντί για ηλεκτρομονωτικά, χωρίς καμία προϋπηρεσία και εκπαίδευση, μόνος του σε όλη τη βραδινή βάρδια. Γιατί ο όμιλος Παντελιάδη, των τριών εταιριών, των 50 εκατομμυρίων ευρώ τζίρο ανά έτος, βλέπει τις ζωές και την ασφάλεια των εργαζομένων σαν ένα έξοδο, και τα έξοδα πρέπει να μειώνονται για να αυξάνονται τα κέρδη τους. Όμως ο Χρήστος δεν ήταν ο πρώτος, κι εμείς ξέρουμε ότι δεν φταίνε μόνο τα "κακά αφεντικά" της "Ήπειρος", αλλά ότι αυτή είναι η τακτική που ακολουθούν όλες οι μεγαλοεπιχειρήσεις, γιατί για όλες μπροστά στο ζεστό χρήμα εμείς μετατρεπόμαστε σε απλούς αριθμούς, χωρίς ζωή, όνειρα και δικούς μας ανθρώπους που μένουν πίσω. Και το ξέρουν όλοι οι εργαζόμενοι στην "Ήπειρος", αλλά και σε όλες τις αντίστοιχές της, που αναγκάζονται να δουλεύουν για ψίχουλα, ρισκάροντας τη ζωή τους, ξέροντας πως δεν έχουν άλλη επιλογή για να επιβιώσουν, που φοβούνται όπως ο

Χρήστος, αλλά αναγκάζονται να πάνε κάθε μέρα στη δουλειά, κι αυτό τα αφεντικά το ξέρουν και το εκμεταλλεύονται.

Την Τετάρτη 13 Ιουλίου, στο Πρωτοδικείο Άρτας, η διοίκηση της “Ήπειρος” και η διεύθυνση του τοπικού εργοστασίου, που όλο αυτό το διάστημα μιλούν για “ατύχημα” και τολμούν να ρίχνουν την ευθύνη στον ίδιο τον Χρήστο, θα ακούσουν την ποινή τους. Και ενώ τίποτα δεν μπορεί να φέρει τον Χρήστο πίσω, εμείς οφείλουμε να είμαστε εκεί και να βροντοφωνάξουμε για τη δικαίωσή του, έστω κι έτσι. Οφείλουμε να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να μην υπάρξει άλλος Χρήστος και να δηλώσουμε επιτέλους, δυνατά και καθαρά, ότι οι ζωές μας είναι πολύτιμες και είναι πιο πάνω, πολύ πιο πάνω από τα κέρδη τους.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ, 9.30π.μ. ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΤΑΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η εδραίωση της καταστολής και η εμπέδωση του φόβου στο δημόσιο χώρο

Εισήγηση Χειρονομίας- Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στο 8ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

1.Εισαγωγή

Τα τελευταία χρόνια επιχειρείται μία προσπάθεια συρρίκνωσης και ελέγχου του δημόσιου χώρου από πλευράς του ελληνικού, και όχι μόνο, κράτους, η οποία εκδηλώνεται είτε ως τάση εμπορευματοποίησης κάθε σπιθαμής του, είτε ως απαγόρευση και καταστολή σε δραστηριότητες και χώρους που δεν παράγουν κέρδος. Βιώνουμε μια συνεχή και αυξανόμενη αστυνομική

παρουσία, η οποία εντάθηκε και κανονικοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό στις συνειδήσεις μας κατά τη διάρκεια των 2,5 χρόνων της πανδημίας. Και τώρα ερχόμαστε αντιμέτωποι με την επίθεση του κράτους στο δημόσιο Πανεπιστήμιο και την εισβολή της αστυνομίας στους κόλπους του. Μιλάμε ουσιαστικά για την τελευταία πίστα στο παιχνίδι της κυβέρνησης, για το μόνο μέρος στο οποίο δεν είχε εδραιωθεί ακόμα η καταστολή.

Γιατί όμως επιμένουμε να αναδεικνύουμε το δημόσιο χώρο, αλλά και να τον διεκδικούμε; Ο δημόσιος χώρος ξεπερνά κατά πολύ την έννοια του τόπου. Αποτελεί ένα πεδίο δράσης και συνεύρεσης και όχι έναν παθητικό ή ουδέτερο χώρο. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι μας πλάθει ενεργά. Μας σχηματίζει μέσω του τι είναι, αλλά και του τι μπορεί δυνητικά να γίνει. Αποτελεί σφαίρα παραγωγής κοινωνικών δραστηριοτήτων, ενώ παράλληλα διαμορφώνει και τους όρους υπό τους οποίους αυτές πραγματώνονται. Παράγει και τροποποιεί τις σχέσεις μεταξύ των ατόμων μέσω μιας αμφίδρομης και δυναμικής διαδικασίας, και κατ’ επέκταση, συγκροτεί μια συγκεκριμένη οπτική αντίληψης για τη ζωή. Έτσι, υπό διαφορετικές συνθήκες και καθεστώτα μπορεί να οδηγήσει σε έναν εντελώς διαφορετικό ανθρωπότυπο.

2.Καταστολή, εμπορευματοποίηση και συρρίκνωση δημόσιου χώρου τα τελευταία χρόνια

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας οι μάσκες έπεσαν. Ο δημόσιος χώρος δαιμονοποιήθηκε από την εξουσία σε ακραίο βαθμό. Καπηλευόμενο το φόβο μας πως αποτελούμε εν δυνάμει απειλή για το διπλανό μας, φόβος που κυριαρχούσε στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, αλλά και μέσω της βίαιης απαγόρευσης και καταστολής (π.χ. Νέα Σμύρνη, επέτειος 17 Νοέμβρη 2020, επέτειος 6^{ης} Δεκέμβρη και ίσως πολλές ακόμα φορές μέσα στην καθημερινή μας ζωή που πλέον έχουν ξεχαστεί), το κράτος επιχείρησε να μας αποκόψει σταδιακά από το δημόσιο χώρο και να μας κάνει να εσωτερικεύσουμε την απομάκρυνση αυτή ως κάτι το φυσιολογικό. Η πρόσβαση σε αυτόν, έστω και για το πιο απλό και αυτονόητο,

όπως έναν περίπατο, αποτελούσε κάτι που έπρεπε να εκχωρηθεί από το κράτος. Σταδιακά η αστυνομική παρουσία κανονικοποιήθηκε, αρχίσαμε να συνηθίζουμε στο φόβο, στην υπακοή, την επιβολή αλλά και σε ένα παράλογο αίσθημα ενοχής.

Παράλληλα με αυτήν την τόσο ψυχοφθόρα κατάσταση, δόθηκε η ευκαιρία ο δημόσιος χώρος να καταπατηθεί ακόμα περισσότερο για χάρη του κέρδους. Η επέκταση των ιδιωτών σε κάθε πιθανό τομέα και χώρο, η οποία προϋπήρχε, έγινε ακόμα πιο εμφανής μέσα στην πανδημία. Από την εξάπλωση των τραπεζοκαθισμάτων στα πεζοδρόμια και τις πλατείες, μέχρι την αντίφαση του να επιτρέπεται ο συνωστισμός σε ουρές καταστημάτων, αλλά να απαγορεύεται μια βόλτα μετά τις δώδεκα το βράδυ, επικράτησε η λογική του "Όσο δεν καταναλώνεις ή δεν παράγεις κέρδος δεν έχεις δικαίωμα να βρίσκεσαι εδώ".

Εκμεταλλευόμενο, λοιπόν, το κλίμα ανασφάλειας που δημιουργούσε η πανδημία, το κράτος άδραξε την ευκαιρία να εφαρμόσει πολιτικές ελέγχου και πειθάρχησης στο κοινωνικό σύνολο, καθώς και να προωθήσει το συμφέρον του κεφαλαίου. Μέσω της συρρίκνωσης του δημόσιου χώρου, των ανεξέλεγκτων κατασταλτικών μεθόδων, και όχι μόνο, επιδίωξε να χαράξει στις συνειδήσεις μας τι επιτρέπεται και τι αξίζει να βιωθεί.

3.0 ρόλος του κράτους

Η τακική αυτή δεν μας προκαλεί βέβαια εντύπωση. Ο έλεγχος αποτελεί δομικό χαρακτηριστικό της ιδεολογίας και του τρόπου δράσης του κράτους, το οποίο μπορεί να γίνει αντιληπτό και σε άλλες περιπτώσεις εκτός από αυτήν του ελέγχου και της οριοθέτησης του δημόσιου χώρου, π.χ. στην εμμονή με τον έλεγχο των συνόρων. Όσο πιο αυταρχικό, μάλιστα, είναι ένα κράτος, τόσο περισσότερο εντείνεται το φαινόμενο αυτό. Στα πλαίσια, επομένως, της κυριαρχίας και της προώθησης των συμφερόντων του, το κράτος έχει διαχρονικά την τάση να πολεμά τη δυναμική των κοινωνιών που αναπτύσσεται μέσα στο δημόσιο χώρο, αφού μια

τέτοια δυναμική αποτελεί πεδίο αμφισβήτησης, ανεξάρτητης σκέψης και δράσης και επομένως απειλή για το κατεστημένο. Παράλληλα με τον περιορισμό της κοινωνίας, η εξουσία επιζητά την κυριαρχία στο δημόσιο χώρο με στόχο τη διαμόρφωσή του βάσει των δικών της σκοπών, καθώς και τη δημιουργία του δικού της αποτυπώματος για το πώς οφείλει να είναι μια πόλη ή χώρα, και κυρίως για το πώς οφείλει να εξελίσσεται η ζωή μέσα της. Σκοπός της εν τέλει είναι να επιβάλλει μέσω του χώρου ένα σύνολο κανόνων τόσο σχετικά με το τι έχει κανείς δικαίωμα να κάνει, όσο και με το ποιος έχει το δικαίωμα να το κάνει και πώς.

Στα σύγχρονα νεοφιλελεύθερα κράτη πιο συγκεκριμένα, όπως και στο ελληνικό, ο δημόσιος χώρος τείνει να μην αποτελεί πια χώρο κοινωνικοποίησης και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων. Αντίθετα, αναδύεται ως χώρος επενδύσεων. Η φύση του μεταβάλλεται αυταρχικά στο όνομα της ανάπτυξης και κυριαρχούν η ιδιωτικοποίηση και η εμπορευματοποίησή του. Υπάρχει διάχυτη η λογική ότι με την ιδιωτικοποίηση θα σωθούν όλα, το Ε.Σ.Υ., τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα δάση, οι δημόσιοι χώροι.

Όλα εμπορευματοποιούνται πλέον, όλα παραχωρούνται στους ιδιώτες και αποκλείεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η πρόσβαση της κοινωνίας. Κατ’ επέκταση χάνεται και η ελευθερία να διαμορφώνει κανείς το χώρο στον οποίο ζει. Ταυτόχρονα, στον αντίποδα της συνεύρεσης και της κοινωνικοποίησης, προωθούνται η ιδιώτευση και ο ατομικισμός, στον αντίποδα της δράσης και της σκέψης η παθητική αποδοχή και η κατανάλωση. Γίνεται ξεκάθαρο, λοιπόν, πως η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου, πέρα από το κέρδος των ιδιωτών, δημιουργεί και έναν νεοφιλελεύθερο ανθρωπότυπο που ο μόνος λόγος ύπαρξής του στο δημόσιο και μη χώρο είναι να καταναλώνει. Και αυτό είναι κάτι που προσπαθεί να μας διδάξει το κυρίαρχο με κάθε δυνατό μέσο. Είτε επιχειρώντας να μας πείσει θεωρητικά πως ύψιστο στόχο αποτελεί η ανάπτυξη και το κέρδος, είτε όταν αυτό αποτυγχάνει, απομακρύνοντάς μας από το δημόσιο χώρο με πολλαπλές κατασταλτικές μεθόδους. Αυτή η διαδικασία μεταστροφής της

κοινωνικής πραγματικότητας έχει ξεκινήσει χρόνια τώρα και κορυφώνεται με την επίθεση του νεοφιλελεύθερου κράτους στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

4,Επίθεση στο πανεπιστήμιο-παιδεία

Η εξουσία έχει την εμμονική τάση να φιμώνει κάθε φωνή αντίστασης στο δημόσιο χώρο. Μια τέτοια φωνή αποτελούν και οι αγώνες των φοιτητών-τριών και της ευρύτερης πανεπιστημιακής κοινότητας ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία. Κατ' αρχήν, το δημόσιο πανεπιστήμιο δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί δημόσιος χώρος, ως μια δυναμική διαδικασία που μπορεί να παράξει αυτόνομο έργο και αλληλεπίδραση. Αυτή η αυτονομία είναι και ένας από τους λόγους που καθιστούν τον έλεγχό του από το κράτος πιο δύσκολο. Η σπίθα της αντίστασης και της αυτοοργάνωσης που ανάβει σε μια τέτοια κοινότητα δεν μπορεί παρά να τρομάζει το κράτος, που επιδιώκει τον απανταχού έλεγχο και σαν επακόλουθο να εντείνει την προσπάθεια κυριαρχίας πάνω σε αυτήν.

Το πανεπιστήμιο υπήρξε ανέκαθεν μήτρα ριζοσπαστικών ιδεών μέσα στην κοινωνία. Αποτελεί χώρο συνυφασμένο με την ελεύθερη πολιτική και πολιτιστική έκφραση, ακριβώς εξαιτίας της πολιτικής δράσης στην οποία εναντιώνεται η εξουσία. Κατ' επέκταση, αποτελεί τη σφαίρα στην οποία συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις βασίζουν την αναπαραγωγή τους. Το ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό πανεπιστήμιο ήταν και παραμένει ένας ανοιχτός ιδεολογικός πόλεμος για το νεοφιλελεύθερο κράτος, όπως μάλιστα παραδέχτηκε πρόσφατα και ο πρωθυπουργός. Ας μην παραβλέψουμε ακόμα πως ο Πρύτανης του ΑΠΘ, θερμός υποστηρικτής του νομοσχεδίου υπέρ της πανεπιστημιακής αστυνομίας προστέθηκε στο ψηφοδέλτιο της Ν.Δ.

Το πανεπιστημιακό άσυλο αποτελούσε ήδη μια έννοια και κατάσταση που δυσκόλευε το κράτος, καθώς επέτρεπε στο πανεπιστήμιο να υφίσταται ως αυτόνομο έδαφος μέσα στα ίδια του

τα όρια. Μετά την κατάργησή του περνάμε στο επόμενο βήμα, την αστυνομοκρατία και την πειθάρχηση που λύνει ακόμα περισσότερο τα χέρια της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης στο να επιβληθεί και να μετατρέψει τη δημόσια παιδεία σε αυτό που ονειρεύεται, σε κομμάτι της αγοράς, πηγή κέρδους των ιδιωτών και μηχανή παραγωγής εξειδικευμένων επαγγελματιών και τεχνοκρατών. Μετά την άγρια καταστολή στο δρόμο καθ' όλη τη διάρκεια της πανδημίας, περνάμε στη βίαιη επιβολή του δόγματος νόμος και τάξη στα πανεπιστήμια, ώστε να εμπεδωθεί σε όλους τους τομείς ποιος έχει το πάνω χέρι.

Τα πρόσφατα γεγονότα στο Α.Π.θ. αποδεικνύουν περίτρανα πως ο αληθινός ρόλος της πανεπιστημιακής αστυνομίας δεν εντοπίζεται στην πάταξη της γενικής και αόριστης ανομίας και εγκληματικότητας που έχει γίνει καραμέλα στα χείλη της κυβέρνησης. Οι φοιτητές ξυλοκοπούνταν άγρια μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου, ενώ οι έμποροι ναρκωτικών συνέχιζαν ανενόχλητοι τη δουλειά τους λίγα μέτρα μακριά. Στην πραγματικότητα, το Κράτος θέλει να απαλλαγεί από ο,τιδήποτε δεν μπορεί να οριοθετήσει. Να απαλλαγεί από ο,τιδήποτε γεννά το διαφορετικό, το συλλογικό και την αντίσταση στο κυρίαρχο. Εν πολλοίς, να απαλλαγεί από τους εσωτερικούς του εχθρούς. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η συνεχής ενίσχυση της αστυνομίας με προσωπικό, καθώς και η αναβάθμιση του εξοπλισμού της ΕΛ.ΑΣ., ως ενίσχυση του κράτους αλλά και ως φόβητρο απέναντι στους ιδεολογικούς αντιπάλους του.

Παράλληλα, το θέμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας έχει διαστρεβλωθεί πλήρως από τα Μ.Μ.Ε. Στο ευρύ κοινό, που δεν έχει άμεση σχέση με το πανεπιστήμιο, προβάλλεται πως όλα συμβαίνουν για τη δημιουργία μιας βιβλιοθήκης, φυσικά προς όφελος των φοιτητών και πως απλά κάποιοι μπάχαλοι δεν τη θέλουν εκεί. Έτσι, βρισκόμαστε μπροστά στην εξής ειρωνική και προκλητική συνθήκη: μιλάνε για τη δημιουργία μιας βιβλιοθήκης άνθρωποι που όχι μόνο δεν έχουν δώσει ούτε θα δώσουν ποτέ την ελάχιστη χρηματοδότηση για ουσιαστικές πανεπιστημιακές ανάγκες, αλλά και που επιδιώκουν συνολικά τη συστηματική

υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας και εκπαίδευσης. Ταυτόχρονα, μιμούμενο τα υπόλοιπα νεοφιλελεύθερα κράτη, το ελληνικό κράτος υποχρηματοδοτεί το πανεπιστήμιο και την έρευνα από τη μία, και υποστηρίζει ότι η εξασφάλιση χορηγιών από ιδιώτες αποτελεί μονόδρομο από την άλλη. Μέσα σε αυτόν τον παραλογισμό έρχεται να προστεθεί και η απόπειρα κανονικοποίησης της αστυνομοκρατίας στα πανεπιστήμια με το αφήγημα "αν δεν έχεις κάνει κάτι κακό γιατί φοβάσαι τους μπάτσους στο πανεπιστήμιο;''

Με αυτή την πραγματικότητα έρχονται αντιμέτωποι καθημερινά οι άνθρωποι της πανεπιστημιακής κοινότητας, που όχι απλά επιθυμούν, αλλά και αγωνίζονται για ένα ελεύθερο και προσβάσιμο πανεπιστήμιο. Οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζονται συχνά ως μίζεροι που πάντα διαμαρτύρονται για κάτι, ως βάνδαλοι, τρομοκράτες, και όπως δήλωσε πρόσφατα ο πρωθυπουργός ως επαγγελματίες τραυματίες.

Παρατηρείται, όμως και μια ακόμα αντίφαση της ελληνικής πραγματικότητας. Ενώ από τη μία η ελληνική κοινωνία σε κάποιες περιπτώσεις εχθρεύεται την αστυνομία, από την άλλη τη θεωρεί απαραίτητη όταν συγκρούεται με τους ιδεολογικούς της εχθρούς. Βλέπουμε, για παράδειγμα, ανθρώπους οι οποίοι ουδεμία σχέση έχουν με το πανεπιστήμιο και το τι πραγματικά συμβαίνει εκεί, να μιλούν με μένος για τους παραπάνω αναρχικούς, αριστερούς, μπάχαλους, απλά και μόνο επειδή τους θεωρούν πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι άνθρωποι που πολλές φορές έχουν βιώσει προγενέστερα οι ίδιοι την καταστολή της αστυνομίας (π.χ. συλλαλητήρια για το Μακεδονικό).

5,Προτάγματα -αντιστάσεις

Αναλογιζόμενοι/ες την πραγματικότητα στην οποία ζούμε, καταλαβαίνουμε πως μόνη λύση για να δομήσουμε έναν κόσμο απαλλαγμένο από την επιβολή, το φόβο και την εκμετάλλευση της εξουσίας σε κάθε πεδίο της ζωής μας είναι να δημιουργήσουμε τις δικές μας αντιστάσεις και κοινότητες αγώνα. Τόσο για μια παιδεία στην οποία θα κατέχουμε έναν ενεργό ρόλο και για ένα

ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό πανεπιστήμιο, όσο και για μια ευρύτερη κοινωνία ελεύθερη και συμπεριληπτική. Μια τέτοια αλλαγή δεν μπορεί παρά να επέλθει μέσω της αλληλεπίδραση και των συλλογικών διαδικασιών, οι οποίες μπορούν να επιτευχθούν μόνο μέσα στον ζωτικό δημόσιο χώρο. Βγαίνοντας σιγά σιγά από μια συνθήκη όπου η απομόνωση και η πειθάρχηση υπήρξαν εντονότερες από ποτέ και αντιστεκόμενοι/ες στην αποξένωση και την ιδιώτευση του νεοφιλελευθερισμού, το κυριότερο συλλογικό πρόταγμά μας δεν είναι άλλο από την αλληλεγγύη και τη συλλογική επαναδιεκδίκηση του συνόλου του δημόσιου χώρου. Ας αγωνιστούμε για την αξιοποίησή του ως πεδίου ανάδειξης μιας μορφής ζωής που δεν είναι απλά επιβίωση, αλλά μια ζωή άξια να παλέψεις γι’ αυτή, μια ζωή από κοινού!

Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

8ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

Εδώ και αρκετά χρόνια το Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ αποτελεί θεσμό για την πόλη και την κοινωνία των Ιωαννίνων. Για 8η σερί χρονιά θα διοργανωθεί φέτος από τις 23 έως και τις 26 Ιουνίου, στο θεατράκι Σκάλας και στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα, με πλήθος πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Ποιες είναι όμως οι πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες μέσα στις οποίες θα διεξαχθεί το φετινό φεστιβάλ; Μετά από δύο χρόνια πανδημίας και εγκλεισμού, διακοπτόμενου μόνο από την υψηλή τουριστική σεζόν, επανερχόμαστε (σιγά σιγά σε μία, ας το πούμε, κανονικότητα. Με χιλιάδες νεκρούς στις πλάτες μας, ένα σύστημα δημόσιας υγείας τσαλαπατημένο από τις συνεχείς πολιτικές υποβάθμισης κάθε τι με δημόσιο χαρακτήρα, με την καταστολή να έχει φτάσει σε επικίνδυνα ύψη, τον μέσο άνθρωπο να αγκομαχά από τα άπειρα οικονομικά – και όχι μόνο – προβλήματα. Τα προβλήματα αυτά εντείνονται από την λεγόμενη ενεργειακή κρίση και την ακρίβεια που μαστίζει το μέσο νοικοκυριό, βομβαρδίζοντάς το καθημερινά με χρέη, απλήρωτους λογαριασμούς και υποχρεώσεις που είναι αδύνατον να έρθουν σε πέρας. Και πώς να βγάλουμε από τη λίστα τα προβλήματα ψυχικής υγείας που αντιμετωπίζει ο κόσμος, καθώς

και την έμφυλη καταπίεση, η οποία εκδηλώνεται με κακοποιήσεις, βιασμούς και γυναικοκτονίες που καταγράφονται σχεδόν καθημερινά;

Η κανονικότητα που επιφυλάσσει όμως μία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση αρπαχτικών, βουτηγμένη μέσα στα σκάνδαλα και στις μίζες δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική και λιγότερο ζοφερή. Με ισχυρές δόσεις γραφειοκρατικού ελέγχου, με κατασταλτικές μεθόδους μεγάλης βιαιότητας, με ενέσεις εθνικισμού και ξενοφοβία και με ένα οικονομικό πρόγραμμα που μεταθέτει τις ευθύνες για κάθε οικονομική και κοινωνική δυστυχία στο άτομο, με όλα αυτά κυβερνάει η Νέα Δημοκρατία και η φατρία του μητσοτακέικου. Κι αν έρχονται εκλογές και κρύβονται κάτω από το χαλί όλες οι καταστροφές που προκαλεί σε μας και στο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε, με μικρά και άχρηστα δωράκια περιοδικής καλοκαιρινής ελευθερίας χωρίς κορωνοϊό και με ασήμαντες επιχορηγήσεις για την αντιμετώπιση της κατά πολύ μεγαλύτερης ακρίβειας, όλα αυτά είναι χρέος μας να τα θυμίζουμε και να τα αναλύουμε. Μέσα σε ένα περιβάλλον, έτσι κι αλλιώς, μεγάλης οικολογικής καταστροφής που προκαλείται εν πολλοίς από το οικονομικό σύστημα και τη λογική της αέναης προόδου και ανάπτυξης, με τη ρύπανση, τα καμένα δάση και την υποβάθμιση του φυσικού πλούτου να αποτελούν σε πολλές περιπτώσεις την άμεση καθημερινότητά μας. Και φυσικά, με έναν πόλεμο σε εξέλιξη, με μια άγρια εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία που απειλεί, με τη συμμετοχή διάφορων κρατικών μηχανισμών, να βάλει τις κοινωνίες του πλανήτη σε ένα διαρκή –γιατί όχι και παγκόσμιο- πόλεμο.

Την πρώτη μέρα του φεστιβάλ, λοιπόν, την Πέμπτη 23 Ιουνίου θα συζητήσουμε στον ΕΚΧ Αλιμούρα για τη συστηματική προσπάθεια που γίνεται από το κράτος να φιμωθεί κάθε φωνή αντίστασης στο δημόσιο χώρο. Οι μπάτσοι οργίασαν απέναντι στους πολίτες αυτής της χώρας καθόλη τη διάρκεια της πανδημίας και οργιάζουν ακόμα περισσότερο τώρα απέναντι στους φοιτητές και ειδικά στο ΑΠΘ, ώστε να εμπεδωθεί μια για πάντα ότι κουμάντο παντού κάνει το κράτος και τα πανεπιστήμια δεν μπορούν παρά να είναι χώροι

οικονομικής προσόδου, χώροι της αγοράς. Απέναντι σε αυτήν την συνθήκη παλεύουν οι φοιτητές και οι φοιτήτριες καθημερινά, όπως και εργαζόμενοι-ες στο χώρο της Παιδείας, για ένα πανεπιστήμιο δηλαδή ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό.

Στις 24 Ιουνίου θα μιλήσουμε στο θεατράκι για τον πόλεμο και την ενεργειακή κρίση, καθώς και για τις εξελίξεις στο ζήτημα των εξορύξεων υδρογονανθράκων που επανέρχονται στο προσκήνιο και στην περιοχή μας, την Ήπειρο, μετά τις κυρώσεις που έχει επιβάλει η Ε.Ε στη Ρωσία. Το κράτος της Ρωσίας διεξάγει έναν άνισο πόλεμο απέναντι στην Ουκρανία επιδιώκοντας να εξασφαλίσει τα γεωπολιτικά και οικονομικά του συμφέροντα. Την ίδια στιγμή τα δυτικά κράτη προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την πολεμική σύρραξη για να αποδυναμώσουν τη θέση της Ρωσίας και να ενισχύσουν τη δική τους, σε έναν πόλεμο που γίνεται πάλι στις πλάτες ενός λαού, που παίρνει με τη σειρά του το δρόμο της προσφυγιάς όπως έχει συμβεί τόσες και τόσες φορές τα τελευταία χρόνια μα αρκετούς λαούς (Συρία, Αφγανιστάν, Λιβύη κλπ). Σε μία τέτοια συνθήκη προσπαθούν όλα τα κράτη να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους με εξοπλισμούς, συστήματα ελέγχου και στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας, με αποτέλεσμα και το ελληνικό κράτος να προσπαθεί από την εμπλοκή του στον πόλεμο να ενισχύσει τη θέση του μέσα στο δυτικό μπλοκ δυνάμεων υποσκελίζοντας την Τουρκία. Άλλο ένα «θερμό» καλοκαίρι μας περιμένει, γεμάτο εθνικιστικές κορώνες εκατέρωθεν, μπας και ξεχάσουμε για λίγο ποια είναι τα προβλήματά μας και ποιος ο πραγματικός εχθρός.

Και τέλος, το πολιτικό πρόγραμμα του φεστιβάλ λήγει το Σάββατο 25 Ιουνίου με μία εκδήλωση αφιερωμένη στο έμφυλο ζήτημα και τις πολλαπλές μορφές κακοποιήσεων που παράγει η πατριαρχία. Το δυναμικό μπάσιμο των καταπιεσμένων γυναικών και ατόμων με διαφορετικό σεξουαλικό και έμφυλο προσανατολισμό και ταυτότητα, προσκρούει πάνω σε ένα δικαστικό και εκτελεστικό σύστημα που χρόνια τώρα συγκάλυπτε, δικαιολογούσε ή αθώωνε βιαστές, παιδόφιλους με λεφτά, κακοποιητές και γενικά διάφορα καθάρματα με περιβολή ή και χωρίς, αρκεί να αποτελούσαν τον

«υγιή» πυρήνα της πατριαρχίας, δηλαδή άντρες παντελονάτοι που δε σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους και θέλουν τη γυναίκα να τους ικανοποιεί και να τους υπηρετεί. Το έμφυλο, λοιπόν, αφορά μία ριζική σύγκρουση ανάμεσα σε μία θεμελιώδη και προαιώνια εξουσία, όπως είναι η πατριαρχία και έναν νέο κόσμο που ζητά ελευθερία, αυτονομία, ισότητα και να σπάσει επιτέλους ο φόβος και η υποταγή.
Όλα τα παραπάνω αποτελούν τη συνεισφορά του αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ πάνω σε ζητήματα κομβικά και ζωτικά για την κοινωνία. Γιατί αν δεν αρθρώσουμε λόγο και αν δεν προετοιμάσουμε τις αντιστάσεις μας σε αυτά που έρχονται και σε όσα ήδη με δυσκολία αντιμετωπίζουμε, τότε τι ακριβώς περιμένουμε να αλλάξει; Παράλληλα, στο φεστιβάλ θα πραγματοποιηθούν dj set στην Αλιμούρα, πάρτυ στο θεατράκι, hip hop συναυλία και το πρώτο drag show στα Γιάννινα σε δημόσιο χώρο, καθώς και παραδοσιακό γλέντι, κατά χρονολογική σειρά, που όλα αυτά αποτελούν μία αντιεμπορευματική και ενάντια στο κυρίαρχο πολιτιστική πρόταση, που συνοδεύει τον πολιτικό λόγο που θα παραχθεί από το φεστιβάλ.

Για να θεμελιώσουμε έναν κόσμο αντίστασης απέναντι στην εξαθλίωση που μας επιφυλάσσει η εξουσία. Για να δημιουργήσουμε εικόνες και στιγμές από τον κόσμο που θέλουμε. Για να διασπείρουμε τον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό λόγο, ένα λόγο ελευθερίας, κοινωνικής αυτονομίας και άμεσης δημοκρατίας. Καλούμε, λοιπόν, τη γιαννιώτικη κοινωνία να παρευρεθεί και να στηρίξει το 8ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που θα πραγματοποιηθεί από τις 23 – 26 Ιουνίου 2022 στην Αλιμούρα και στο θεατράκι Σκάλας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ :

ΠΕΜΠΤΗ 23.06 | 19:00 | εκχ. Αλιμούρα
Η εδραίωση της καταστολής και η εμπέδωση του φόβου στο δημόσιο χώρο
– CopWatch.gr
– Αυτόνομη Συνέλευση Πανεπιστημίου Ιωαννίνων
– Δρ. Εύη Χαντζή (Μεταδιδακτορική ερευνήτρια ΑΠΘ)

+DJ SET
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24.06 | 19:00 | Θεατράκι Σκάλας
Οι πολεμικές μηχανές ζεσταίνονται: Από την εισβολή στην Ουκρανία μέχρι την στρατιωτικοποίηση και υποβάθμιση της ζωής μας
– Χαραλαμπόπουλος Νίκος
– Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία
+AFTER PARTY
ΣΑΒΒΑΤΟ 25.06 | 19:00 | Θεατράκι Σκάλας
Η κοινωνία ενώπιον της πατριαρχικής βαρβαρότητας: Δημιουργώντας εστίες αντίστασης και αλληλοβοήθειας
– Χάρης Τζωρτζάκης (ηθοποιός)
– Αθηνά Πεγκλίδου (επίκουρη καθηγήτρια ΑΠθ, μέλος του femicide.gr)
+ Sqz & hak performing dj set
HIP HOP LIVE:
-Real Recognize Real
-Βρονες x Erga Omnes
-Μαύρος 181
-Σημάδι
-Dolly Vara
-GUEST STAR: Chraja
ΚΥΡΙΑΚΗ 26.06 | 18:00 | εκχ. Αλιμούρα
Παραδοσιακό γλέντι με τους Ασυμμάζευτους
https://www.facebook.com/events/651664239373933/?ref=newsfeed
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 7μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)